

Arrest

nr. 85 020 van 23 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 16 december 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. Op 27 april 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard wordt.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 februari 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2008 werd ingediend door:

[K., A.] [...]

nationaliteit: Bielorussia (Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27.04.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 05.01.2012 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomst Bielorussia. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Bielorussia. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

Betrokkene legt tijdens zijn asielprocedure verklaringen af waaruit blijkt dat hij gepensioneerd beroepsmilitair is. Ter ondersteuning hiervan legt hij een pensioensbewijs voor. Betrokkene verklaarde eveneens na zijn pensionering nog gewerkt te hebben. Betrokkene legt, eveneens tijdens zijn asielprocedure, een sociale zekerheidskaart voor. Hieruit blijkt dat betrokkene bij terugkeer naar Bielorussia van een inkomen zal kunnen genieten. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat er verschillende vormen van pensioen en sociale zekerheid bestaan in Bielorussia. Uit informatie verkregen van het Belgische consulaat in Bielorussia blijkt eveneens dat de medische verzorging in Wit-Rusland in het algemeen erg goed is en bijna gratis.

Betrokkene legt evenmin bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de overige kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen uitspraak meer dient gedaan te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Schending van het aangevoerde middel aangezien de toegankelijk[heid] louter wordt onderzocht ingeval van een terugkeer naar Wit[-R]usland, terwijl conculant in zijn aanvraag duidelijk aangeeft dat Georgië zijn herkomstland is.

Per aangetekend schrijven van 16 december 2008 wordt een verblijfsaanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter. Vw.

Artikel 9ter Vw. bepaalt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De voorwaarden om het voordeel te genieten voorzien in artikel 9ter Vw. zijn voldaan wanneer de aanvrager lijdt aan een ernstige ziekte én de behandeling niet bestaat in het land van herkomst, of wanneer zij weliswaar bestaat, doch voor de aanvrager niet toegankelijk is (RvV 23.216, 19 februari 2009; RvV 14.712, 31 juli 2008).

DVZ moet eventueel zelf actief onderzoek voeren naar de mogelijkheid van financiering in het thuisland van een medische behandeling (RvS 72.594, 18 maart 1998), rekeninghoudend met het inkomen van de betrokkene (RvS 78.764, 17 februari 1999). DVZ moet zelfs de argumenten dat de betrokkene de vereiste geneesmiddelen niet kan bekomen, weerleggen (RvS 78.764, 17 februari 1999).

Verzoeker is afkomstig uit GEORGIE. Weliswaar heeft hij lange tijd verbleven in Wit-Rusland, en bekwam hij dan ook een Wit-Russisch paspoort, het is hem niet meer mogelijkheid naar dit land terug te keren, mede gelet op de problemen in het verleden.

Verzoeker heeft echter de Georgische nationaliteit, en wenst terug te keren naar zijn herkomstland in Georgië. Hij is trouwens op 1 september 1983 gehuwd met mevrouw [T.], eveneens Georgische. Uit de huwelijksakte blijkt dat beide de Georgische nationaliteit hebben.

Dit blijkt ook duidelijk uit het verzoekschrift, waar conculant zichzelf als volgt identificeert:

“De Heer [K. A.], [...].

[...]

Van nationaliteit : Georgisch

[...]”

Het gedetailleerd medisch getuigschrift van 19 november 2008 opgesteld door dokter [D.] vermeldt de nationaliteit van verzoeker: Georgische. Ook het medisch getuigschrift van dezelfde dokter vermeldt de Georgische nationaliteit van verzoeker. Dit bevestigt dat verzoeker ook in tempore non suspectu zijn Georgische herkomst bevestigd heeft.

In de aanvraag begint verzoeker zijn uiteenzetting als volgt:

“Verzoeker is afkomstig uit Georgië”.

Ook de toegankelijkheid wordt besproken in het licht van het herkomstland vermeld in het verzoekschrift (m.n. Georgië):

“Uit het verslag van Dr. [C.] blijkt dat klachten van verzoeker te wijten zijn aan zijn fysieke martelingen die hij meemaakte in Afganistan en Abghasië, zodat een terugkeer naar het land van herkomst absoluut niet aangewezen is en dat bij een terugkeer naar het land van herkomst de symptomen van angst nog zullen toenemen. Het verslag van Dr. [C.] raadt terugkeer af en verwijst hierbij naar claustrofobie van verzoeker (zie stuk 2 en 3)”.

In de aanvraag wordt door verzoeker nergens aangehaald dat hij afkomstig zou zijn van Wit-Rusland of voornemens zou zijn naar Wit-Rusland terug te keren. Integendeel. Uit zijn asielrelaas blijkt dat hij allesbehalve voornemens is terug te keren naar Wit-Rusland.

In het advies van de geneesheer en navolgend in de beslissing wordt op geen enkele wijze de toegankelijkheid onderzocht in Georgië. Er wordt enkel voorgehouden dat verzoeker een pensioen zou genieten in Wit-Rusland (hetgeen niet volledig juist is, aangezien dit heden werd geannuleerd). In elk geval geniet verzoeker geen inkomsten in Georgië.

De bewering dat verzoeker geen bewijs voorlegt dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om een tewerkstelling te vervullen en aldus een inkomen te verwerven, is strijdig met de medische gegevens van het dossier (die trouwens niet betwist worden), m.n. dat verzoeker een 59 jarige man is met ernstige psychologische en medische problemen.

Minstens moet vastgesteld worden dat de beslissing nergens aangeeft waarom geen rekening wordt gehouden met de Georgische afkomst zoals vermeld in de aanvraag, en waarom de toegankelijkheid van de medische zorgen in Georgië niet moet onderzocht worden.

In elk geval is de beslissing, waar enkel de toegankelijkheid in Wit-Rusland wordt onderzocht, in het licht van de aanvraag van verzoeker, onwettig.”

3.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij ook de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur geschonden acht voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker stelt in wezen dat verweerder, bij het onderzoek of hij in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf kon gemachtigd worden, verkeerdelijk heeft getoetst of de medische zorgen die hij nodig heeft in Wit-Rusland beschikbaar en toegankelijk zijn, terwijl hij de Georgische nationaliteit heeft. Hij stelt dat hij steeds heeft aangegeven dat Georgië zijn herkomstland is en hij niet kan en wenst terug te keren naar Wit-Rusland, zijnde het land waar hij een tijdlang verbleef.

De Raad merkt op dat verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden aangaf “afkomstig” te zijn uit Georgië en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat hij in dat land geboren werd en er gedurende een aantal jaren verbleef. Deze vaststelling impliceert evenwel niet dat verweerder in voorliggende zaak de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen die verzoeker nodig heeft diende te onderzoeken in functie van dit land. Verzoeker bracht immers een

op 19 oktober 2000 afgeleverd paspoort aan waaruit blijkt dat hij de Wit-Russische nationaliteit heeft en hij verklaarde, in het raam van een asielaanvraag, expliciet *“het staatsburgerschap van Belarus te bezitten”*. Hij zette daarnaast uiteen sedert 1994 in Wit-Rusland te wonen. Gelet op het feit dat vaststaat dat verzoeker de Wit-Russische nationaliteit heeft en hij, voor zijn vertrek naar België, meer dan vierentwintig jaar in Wit-Rusland verbleef is het niet foutief of kennelijk onredelijk om Wit-Rusland te beschouwen als *“zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het land van *“herkomst”* in de zin van voormelde bepaling is namelijk niet zoals verzoeker lijkt te veronderstellen het land waar een vreemdeling geboren werd, doch wel het land waarvan hij op het ogenblik dat hij een machtigingsaanvraag indiende de nationaliteit heeft. In dit verband moet worden toegelicht dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof duidelijk blijkt dat om het land van *“herkomst”* van een vreemdeling te kennen diens nationaliteit dient te kunnen worden vastgesteld (cf. GwH 29 november 2009, nr. 193/2009, B.5.2.).

Verzoeker betoogt dat hij ook de Georgische nationaliteit heeft. Los van het feit dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij zijn Georgische nationaliteit behouden heeft op het ogenblik dat hij de Wit-Russische nationaliteit verwierf – het feit dat een arts de nationaliteit die verzoeker meedeelde vermeldde op een medisch getuigenschrift vormt namelijk geen bewijs dat verzoeker effectief de door hem opgegeven nationaliteit heeft en stukken die dateren van voor de afgifte van het Wit-Russisch paspoort vormen evenmin het bewijs dat verzoeker zijn vroegere nationaliteit behouden heeft –, moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat wanneer een vreemdeling die een verblijfsmachtiging aanvraagt meer dan één nationaliteit heeft de mogelijkheden om de nodige medische zorgen te krijgen noodzakelijkerwijze steeds dienen geverifieerd te worden in de verschillende landen waarvan de aanvrager de nationaliteit heeft. De vaststelling dat hij in één van de landen waarvan hij de nationaliteit heeft kan beschikken over de vereiste medische faciliteiten en deze voor hem toegankelijk zijn volstaat namelijk in beginsel om te oordelen dat hem geen verblijfsmachtiging op medische gronden dient te worden toegekend. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat hij niet kan terugkeren naar Wit-Rusland door te verwijzen naar zijn asielaanvraag. De problemen die verzoeker stelde te hebben in Wit-Rusland werden namelijk voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing door de bevoegde instanties onderzocht en de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden hem geweigerd. Los van de vaststelling dat de voornemens van een vreemdeling om al dan niet terug te keren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft er niet toe doen bij de beoordeling of een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend, moet ook worden geduimd dat verzoeker weliswaar stelt te hebben aangegeven niet te willen terugkeren naar Wit-Rusland, maar tevens aangaf niet te willen terugkeren naar Georgië alwaar hij volgens zijn verklaringen in 1993 uit de gevangenis ontsnapt zou zijn. Het gegeven dat verzoeker heden toch toelicht te willen terugkeren naar Georgië leidt niet tot het besluit dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van incorrecte feiten of op kennelijk onredelijke wijze. De bestreden beslissing op zich verhindert verzoeker trouwens geenszins om terug te keren naar Georgië.

Wat betreft de stelling van verzoeker dat zijn echtgenote de Georgische nationaliteit heeft kan de Raad enkel vaststellen dat de echtgenote van verzoekster naar België reisde met een paspoort waarin wordt vermeld dat zij de Wit-Russische nationaliteit heeft en dat zij bij haar asielaanvraag, die zij op 13 juli 2011 indiende, uitdrukkelijk verklaarde de Wit-Russische nationaliteit te hebben.

Een onderzoek van de toegankelijkheid van de medische zorgen in Georgië was, gelet op voorgaande vaststellingen, in casu niet vereist. Verzoeker weerlegt verder de vaststelling van verweerder, dat geen stuk werd voorgelegd waaruit blijkt dat hij arbeidsongeschikt is, niet door te wijzen op het feit dat hij negenenvijftig jaar oud is en medische problemen heeft. Hij gaat tevens voorbij aan de vaststelling van verweerder dat hij beschikt over een sociale zekerheidskaart en dus over een inkomen zal kunnen beschikken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3. Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn bewering dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden en dat het zorgvuldigheidsbeginsel miskend werd.

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan het volstaan op te merken dat verzoeker niet op een begrijpelijke wijze uiteenzet waarom hij deze verdragsbepaling geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK